

brání, že před tím svolila k opravě šatů. Tím nijak svému právu na případný odstup od smlouvy nežadala, zvláště ano nebylo prokázáno, že oprava provedená Hertou K-ovou odstranila vadnost šatů, naopak bylo podle posudku znaleckého prvním soudem zjištěno, že vady zůstaly, a že šaty byly jako letní model 1929 neupotřebitelné. Nezáleží na tom, zda šaty jsou objektivně upotřebitelné, pokud se týče, zda mají nějakou cenu i s vadami, jak míní odvolací soud, poněvadž rozhodným jest, zda jsou upotřebitelné pro objednatele, žalovanou.

Čís. 12263.

Za zůstavitelovy dluhy ručí jen dědic, jemuž byla pozůstalost odevzdána; před odevzdáním ručí jen pozůstalost a jen ona jest pasivně oprávněna ke sporu. Lhostejno, že na pozůstalost byl uvalen konkurs a že přihlásivšímu se dědici nebylo nic odevzdáno z pozůstalosti jen proto, že po zrušení konkursu žádné jmění nezbylo.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1933, Rv I 1950/31.)

Žalovaná přihlásila se bezvýjimečně k pozůstalosti po Emanuelu P-ovi. Pozůstalost byla právoplatně uznána povinnou zaplatiti žalobci 20.000 Kč. Na pozůstalostní jmění byl vyhlášen konkurs, jenž byl zrušen usnesením ze dne 25. ledna 1929. Žalované jako dědičce nezbylo nic k volnému nakládání. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zapravení oné pohledávky vzrostlé o útraty sporu proti pozůstalosti. Žalovaná vznesla námitku rozepře rozsouzené, jež byla právoplatně rozhodnuta ve smyslu záporném. Ve věci samé procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle ustanovení § 797 obč. zák. odevzdá soud pozůstalost dědici, by ji měl po právu v držbě, a v § 547 obč. zák. se vyslovuje zákon, že dědic, jenž přijal dědictví, zaujímá v něm místo zůstavitele a jest i zůstavitele i dědice pokládati proti třetí osobě za jedinou osobu, a podle § 548 obč. zák. bere dědic na sebe, co zůstavitel měl plniti ze svého jmění. Z těchto zákonných ustanovení jest vyvoditi, že před odevzdáním pozůstalosti jest dědic jen zástupcem pozůstalosti, a že jmění pozůstalosti jest fakticky i právně odděleno od jmění dědicova. Teprve odevzdáním pomíjí pozůstalost jako hereditas iacens, její jmění se směsuje se jměním dědicovým a dědic tímto okamžikem přejímá vlastní ručení jako dědic. Odevzdání pozůstalosti v souzeném případě se neuskutečnilo, neboť na pozůstalost po Emilu P-ovi byl uvalen konkurs, kterým bylo pozůstalostní řízení skončeno. Konkurs byl právoplatným usnesením zrušen, na první třídu věřitelů se dostalo jen částečné úhrady, jmění nezbylo a žalované jako dědičce nebylo z pozůstalosti vůbec nic odevzdáno. Do odevzdání pozůstalosti lze zůstavitelův dluh vymáhati jen ze jmění pozůstalosti, nikoliv z vlastního jmění dědice. Poněvadž k odevzdání pozůstalosti žalované straně nedošlo, a dojíti nemůže, a nelze tedy na žalované straně mluvit o její ručební povinnosti, jest žaloba co do práv-

ního důvodu pochybena. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Jádrem sporu jest otázka, zda dědic, přihlásivší se k pozůstalosti bezvýminečně, ručí již na základě této přihlášky na soud přijaté za dluhy pozůstalostní vlastním jměním bez ohledu k tomu, zda mu byla pozůstalost odevzdána čili nic. Prvý soud zastává stanovisko, že v souzeném případě k odevzdání pozůstalosti nedošlo, protože na pozůstalost byl uvalen konkurs, a že proto nenastala ručební povinnost žalované, třebaže se přihlásila k pozůstalosti Emanuela P-a bezpodmínečně. S tímto právním názorem prvního soudu projevuje souhlas i soud odvolací, a vývody odvolatele nejsou s to, by tento právní názor vyvrátily nebo zeslabil. Odvolatel vyvozuje z ustanovení § 801 obč. zák., že dědic přihlásivší se k pozůstalosti bezvýminečně ručí bez ohledu k tomu, zda mu pozůstalost byla odevzdána čili nic, i vlastním jměním za dluhy pozůstalosti, a poukazuje na několik rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni, uveřejněných ve sbírce Glaser-Unger, a míní zejména, že je bez významu, že pozůstalost pro nedostatek jmění nebyla odevzdána, ježto prý pozůstalost, ana již byla bezpodmínečná dědická přihláška žalované k soudu přijata, měla býti soudem vyřízena. Než odvolatel přehlíží ustanovení § 74 nesp. řízení a § 69 konk. ř., podle kterýchžto ustanovení odpadá projednání pozůstalosti a její odevzdání, byl-li na pozůstalost uvalen konkurs; dle § 235 čtvrtý odstavec j. ř. jest v rejstříku pozůstalostním označiti projednání pozůstalosti za skončené, byl-li na jmění pozůstalostní za projednávání pozůstalosti vyhlášen konkurs (srov. Ehrenzweig II. str. 456). Dědická přihláška, třebaže k soudu přijatá, není než návrhem na odevzdání pozůstalosti, sama o sobě nezakládá ani ručení ani nabytí, a jest přihláška ta bez významu, nevede-li k odevzdání pozůstalosti. Teprve, když pozůstalost byla dědici, přihlášenému ať výminečně nebo bezvýminečně po rozumu § 819 obč. zák. a § 174 nesp. pat. odevzdána, nastupují teprve účinky § 801 a § 802 obč. zák. (srovn. Ehrenzweig II. str. 329 a rozh. nejv. soudu v Brně čís. 10.322 sb. n. s.). Až do odevzdání pozůstalosti, t. j. do vydání odevzdací listiny ručí za pozůstalostní dluhy jen pozůstalost, jen ona je pasivně legitimována. Ano v souzeném případě následkem vyhlášení konkursu na jmění pozůstalostní ku projednání pozůstalosti a k vydání odevzdací listiny vůbec nedošlo, pozbyla dědická přihláška žalované — byť i bezvýminečná — veškerého významu a nelze proto uznati, že žalovaná ručí za dluhy pozůstalosti již z důvodu, že se k pozůstalosti bezpodmínečně přihlásila. Okolnost, že žalovaná byla pozůstalostním soudem svěřena správa pozůstalosti podle § 810 obč. zák. a § 145 nesp. říz., jest rovněž nerozhodná, neboť tím ještě nedošlo k odevzdání pozůstalosti, od kteréžto doby jedině lze žalovati dědice pozůstalosti osobně z dluhů pozůstalostních (srov. rozh. čís. 9733 sb. n. s.). Ovšem plyne z ustanovení §§ 531, 547, 532, 801, 813 až 815 obč. zák., že dědic ručí za dluhy pozůstalostní po případě i tehdy, když se v pozůstalostním řízení nevyskytly a pozůstalost je jimi vyčerpána, ba, přihlásil-li se dědic bez dobrodiní soupisu, ručí za dluhy pozůstalostní,

i když pozůstalost je předlužena, avšak ve všech těchto případech je předpokladem, že pozůstalost byla dědici odevzdána (arg. §§ 797, 819, 820 a 821 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zcela správně posoudily nižší soudy věc po stránce právní a stačí odkázati na vystižné důvody napadeného rozsudku, uznávající správnými i důvody soudu procesního. Důvody tyto nebyly vyvráceny vývody dovolání. Žalovaná se sice přihlásila k dědictví bezvýjimečně, avšak pozůstalost nebyla jí odevzdána, poněvadž na jmění pozůstalostní byl uvalen konkurs, čímž bylo řízení pozůstalostní vyřízeno, a poněvadž následkem toho není tu nic, co by dědičce bylo odevzdati. Věřitel zůstavitelův (žalobce) za tohoto stavu věci nemůže na žalované požadovati zaplacení své pohledávky za zůstavitelem, poněvadž jí pozůstalost nebyla odevzdána. Dědická přihláška o sobě ještě neodůvodňuje nárok žalobní. To vše již oba nižší soudy podrobně v důvodech svých rozsudků vyložily. Vývody, kterými se dovolatel snaží odůvodniti svůj odchýlný názor, jsou zcela liché, neboť nejsou s to, vyvrátiti správné důvody napadeného rozsudku, opřené o jasná ustanovení zákonná i o praxi československého nejvyššího soudu shodnou i s naukou, byť i odchýlnou od praxe bývalého vídeňského nejvyššího soudu, podle nichž ručí za dluhy zůstavitelovy jen dědic, jemuž pozůstalost byla odevzdána, kdežto před odevzdáním ručí jen pozůstalost a jen ona je pasivně legitimována. Pokud jde o výklad § 801 a 807 obč. z. jest připomenouti, že nelze vytrhovati tato ustanovení z celého souboru předpisů občanského zákona o právu dědickém a bez ohledu na ostatní předpisy vykládati doslov těchto dvou paragrafů a lze upozorniti na spis Ehrenzweigův (Erbrecht (1924), str. 329, 456, 484, 486, 489), na Ungerovo právo dědické — Erbrecht str. 188 nota 7 a na literaturu tam uvedenou proti zastancům odchýlného výkladu (Hasenöhrle Obligationsrecht II. vyd. str. 124, Kirchstetter III. vyd. str. 406), a proti rozhodnutím Glaser-Unger s t a r á řada 1863, 2030, 8257 a 13152. Konečně sluší připomenouti, že podle pozůstalostních spisů byl pravoplatně zamítnut návrh nynějšího žalobce, by pozůstalost byla žalované odevzdána. Pokud dovolatel popírá správnost názoru, že tu není majetku, jež by bylo lze odevzdati, činí tak marně, neboť pravoplatným zamítnutím návrhu, by byla pozůstalost odevzdána žalované přihlášené dědičce jsou vázány i soudy rozhodující o žalobě proti dědičce o zaplacení zůstavitelova dluhu.

Čís. 12264.

Mimosoudní výpověď, při níž nebyly splněny náležitosti §§ 565 a 562 c. ř. s., není sice soudně vykonatelná, má však účinek zrušující nájemní poměr podle občanského práva.